

Concurs național *Vânătoarea de lectură în biblioteci*

Ediția a IV-a. An școlar 2024-2025

– Etapa județeană/ pe sector –

MESAJ NR. 3

— Ziua mea n-o mai sărbătoresc de mult, fiindcă de ziua mea mi s-a întâmplat, cândva, o mare nenorocire. A venit istoria peste mine și mi-a luat tot ce iubeam. Dacă, totuși, vreți s-o aflați, căutați-o aici, în anticariat. E la vedere, pe o carte. E legată cumva de o femeie. Dacă descoperiți cartea, veți afla când e ziua mea de naștere și o s-o sărbătorim împreună, la anul, fiindcă anul ăsta a trecut deja.

Eram spre sfârșitul lui august, așa că aveam deja o informație importantă. Ziua lui nu putea fi în septembrie, octombrie, noiembrie și decembrie, era cândva între ianuarie și august. Patru luni din an erau eliminate.

Eu cred că fiecare om trebuie să aibă un secret al lui, ca să fie cu adevărat frumos. Și mai cred că fiecare carte trebuie să aibă o viață secretă a ei ca să fie cu adevărat bună. Secretele astea nu-i bine să fie dezvăluite decât oamenilor încăpători pe dinăuntru. Când îți pierzi un secret sau îl află cine nu trebuie e ca și cum te-ai împușina, ca și cum ai scădea în înălțime în loc să crești. Dar dacă-l spui unui om cu suflet mare, asta te întărește. Secretele cărților dăinuie ani de zile. Cărțile care au un secret pot fi citite și după o sută de ani, și după o mie de ani. De obicei scriitorul le-a scris pentru că a avut o mare durere tainică sau ca să înveselească pe cineva trist sau ca să uite că el însuși e foarte bolnav sau ca să câștige dragostea cuiva care nu-l băga în seamă sau ca să pună un strop de aventură în viața lui monotonă. Dar asta nu trebuie să se vadă în carte, cartea se preface că nu știe secretul scriitorului. Și scriitorul se preface față de carte că nu-i cere să-și dezvăluie ascunzișurile, o lasă chiar să-l mintă. Dar secretul adevărat există totuși și îl leagă pe scriitor de carte, și-apoi leagă cartea de cititori.

Însă la vârsta mea n-aveam eu habar de asemenea lucruri. Cum ți-am spus, nici nu pricepeam aproape nimic cum trebuie. Cu mintea mea mică de-atunci nu-mi puteam imagina decât că ziua de naștere a prietenului nostru e titlul unei cărți. Dar de ce spusese că-i vorba și de-o femeie? Se pare că și ceilalți au gândit la început așa. Și-am prins să ne uităm la toate cotoarele din raft, împărțindu-ne frățește și verișorește munca, fiecare vreo douăzeci de rafturi, ca să găsim un titlu de tip 1 iulie (asta e ziua Dinei), așa ceva, plus un nume feminin. Și-am tresărit cu toții când vărul meu a găsit o carte de Erich Kästner care se chema Ziua de 35 mai. A, asta da zi de naștere! Dar când i-am spus-o, unchiul nostru a râs fără să-și deschidă buzele, cum râdea el, mai mult pe dinăuntru, și a spus că tare i-ar fi plăcut să fie născut într-o asemenea zi și că își va alege data de 35 mai pentru viitoarele aniversări. Când a rostit promisiunea asta s-a umbrit la chip, am observat cu toții. Apoi ne-a mai dat un indiciu:

— Luna e bună, dar ziua e alta, cum cred că v-ați dat seama și singuri.

O, de-acum era floare la ureche. Cartea pe care o căutam avea ceva cu mai. Atunci Dina a remarcat că mai poate să apară în titlu și altfel decât ca nume al unei luni.

— Ceva de genul „Au mai trecut șapte zile“, a completat fratele meu – care a înțeles imediat – , adică, cum ar veni, 7 mai.

(Nu degeaba rezolva el primul problemele din cartea Clubul micului logician și, în paranteză fie spus, a ajuns profesor de matematică.)

Am dat de o mulțime de titluri cu cifre *Cinci săptămâni în balon, Ocolul pământului în optzeci de zile, Douăzeci de mii de leghe sub mări, Capra cu trei iezi, Cei trei mușchetari, După douăzeci de ani, Cei patruzeci și cinci*, iar despre cărțile cu nume de femei, ce să vă spun, erau nenumărate, în română, în franceză, în engleză, în germană și numai numele meu, Ana, l-am găsit în vreo trei titluri. Cu toate astea n-am găsit vreo carte care să ne dezvăluie data secretă, nici eu, nici ceilalți.